

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Hilsen fra IrisI: Eller 'en hyggelige skitur'

Overduin, I.

Citation

Overduin, I. (1999). Hilsen fra IrisI: Eller 'en hyggelige skitur'. *Bestuurskundige Berichten*, 14(2), 11-14.
Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3234225>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3234225>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

is een probleem hoor! Niemand durft te zeggen dat we toe moeten naar een A-lidmaatschap en een B-lidmaatschap...

(L) U zou daar wel voorstander van zijn?

(B) Nee, ik signaleer alleen maar het probleem.

(L) Driek, een Leidse student en tevens gemeenteraadslid, is door zijn partij - de SP - op een verkiesbare positie op de lijst voor de Eerste Kamer geplaatst. Wat zijn uw ideeën hierover? Vindt u het een goede zaak dat zo een jong iemand in de Senaat plaats neemt? Hij is per slot van rekening nog maar 19...

(B) Nee, dat vind ik geen goede zaak. Ik verbaas me er overigens over dat dat mogelijk is. Ik wist niet dat de grenzen zo verlaagd waren... Ik weet wel dat toen ik jong was, de grens van 25 jaar goldde voor de Tweede Kamer en 30 jaar voor de Eerste Kamer. Ik vind 18 jaar voor de Eerste Kamer totaal idioot!

(JJ) Is dat vanwege de jonge leeftijd? Bedoelt u dat je erop 21-jarige leeftijd wel rijp voor bent? Of wanneer je je studie afgerond hebt? U heeft ooit in een interview met de JOVD gezegd, dat u juist de Tweede Kamer -en al is dat wel iets anders dan de Eerste Kamer- een afspiegeling moet zijn van de maatschappij, dat de jeugd ook een kans moet krijgen...

(B) En de domme mensen ook wou je zeggen...die moeten ook vertegenwoordigers hebben in de Tweede Kamer...

Het is een moeilijk punt. Ik ben het wel eens met de grens van 18 jaar voor actief kiesrecht, maar de grens voor passief kiesrecht vind ik te laag. Dat zou als het van mij afhing, voor de Tweede Kamer op 25 jaar gesteld worden en voor de Eerste kamer op 30 jaar.

(L) Was u wanneer u na afronding van uw studie was gevraagd zitting te nemen in de Senaat ingegaan op dit aanbod? Had u dit een eer gevonden?

(B) Ik was op die leeftijd totaal niet geïnteresseerd in de politiek. Ik heb lang en grondig gestudeerd. Al-

thans grondig, nee ook lang. Grondig in de zin van dat ik er heel lang over heb gedaan; ik heb mijn doctoraal gehaald toen ik 26 was. Daarna heb ik een vak geleerd. Het vak van de olie-industrie. Ik was niet geïnteresseerd in de politiek, dus als mij dat toen was aangeboden, had ik waarschijnlijk gedacht nee dankjewel, geef mijn portie maar aan Fikkie. Pas later ben ik geïnteresseerd geraakt in de politiek.

(L) Naar aanleiding van iets bijzonders?

(B) Naar aanleiding van het kabinet Den Uyl. Dat vond ik niet om aan te zien!

(JJ) U heeft dan waarschijnlijk op Drees gestemd als politicus van de eeuw?

(B) Ik heb op Drees gestemd. Ik vond dat hij heel erg schrander uit zijn ogen keek, ik vond dat een vertrouwenwekkende man.

(JJ) Als afsluiting hebben we uit een lezing die we van internet hebben gehaald -waar u veel op voor kwam- citeerde u Gerrit Komrij: "Het is nog altijd wachten op een memorabel woord van de Premier. Zoals het nu is blijft er niet één woord hangen." Wat zou u graag willen dat zou blijven hangen, als de mensen over dertig, veertig jaar de naam Bolkestein horen?

(B) Durf, Duidelijkheid en Daadkracht!

(L) Dat lijkt me een hele mooi afsluiter..

Ons interview werd ingehaald door de actualiteit. Europa kende een nieuwe crisis, die we dit keer toch echt een crisis kon worden genoemd. Prodi is als dit interview wordt geplaatst zeer waarschijnlijk al voorzitter van de nieuwe Europese Commissie, mede omdat de heer Solana de afgelopen weken in beslag werd genomen door urgentere zaken. Wie weet is de heer Bolkestein zelfs al benoemd tot Eurocommissaris.

Liesbeth Augustijn, Jan-Jaap van Halem
Studenten bestuurskunde te Leiden

Hilsen fra Iris!

- Eller 'en hyggelige skitur '-

Iris Overduin

UNIVERSITY OF BERGEN

Department of Research and Education
Office for Foreign Students

Iris Overduin is een derdejaars studente bestuurskunde en zit in de redactie van Bestuurskundige Berichten. Zij studeert dit half jaar in de stad Bergen in Noorwegen. Een aantal keer zal zij in de BB vertellen over haar ervaringen in deze studentenstad.

Iris in de sneeuw

Op de dag dat ik mijn column schrijf, bevind ik mij reeds op de helft van mijn verblijf in één van de mooiste steden van Europa: Bergen. Aan de ene kant is de tijd zo ongelooflijk snel gegaan, maar toch heb ik aan de andere kant het idee dat ik hier al jaren ben. Er is ook zoveel gebeurd; je hoeft dan ook als gaststudent zeker niet bang te zijn dat er niets te doen is. In tegenstelling tot mijn verwachting, heb ik me dan

ook nooit eenzaam gevoeld en heb ik nooit heimwee gehad. Ik heb het ontzettend naar mijn zin in dit magische, prachtige, vreemde en gastvrije land.

Ik volg hier momenteel drie cursussen, namelijk Miljøgeografi, Government and Environmental Quality en Scandinavian Sociology. Bij elkaar zijn deze vakken goed voor 28 punten, maar zo intensief zijn zij volgens mij toch echt niet. Ik zie alleen een beetje

tegen de tentamens op: zij duren namelijk allen 6 uur en het schijnt dat men de volledige tijd toch wel nodig heeft!

Aangezien ik al snel merkte dat ik veel vrije tijd zou hebben, ben ik ook begonnen aan een cursus Noors en stelde ik mij verkiesbaar als voorzitter van de International Students' Union - Bergen (ISU). De ISU is een anti-racistische, niet-partijdige, niet-religieuze, non-profit studentenorganisatie die zich bezig houdt met het verdedigen en dienen van de belangen van buitenlandse studenten die studeren aan een universiteit of hogeschool in Noorwegen. Zij organiseert in concreto excursies en helpt (buitenlandse) studenten met allerlei soorten problemen aangaande het onderwijs. Eerlijk gezegd was voorzitter worden helemaal niet mijn bedoeling, want ik wilde hier niet te veel hooi op mijn vork nemen; ik wilde ook genieten van het land. Ik werd echter gevraagd om voorzitter te worden en nadat men lang op mij had ingesproken, heb ik toch 'ja' gezegd. Toch viel het in het begin niet mee: ik wist bijna niets van deze organisatie, dus hoe zou ik haar moeten voorzitten? Ook hadden alle andere bestuursleden al minimaal één semester in de ISU gezeten en velen van hen keken mij dan ook argwanend aan. Wat waren zij gewend; strak leiderschap of borreltijd? Was het gewoon dat er notulen werden gemaakt? Wat kon ik verwachten van mijn medebestuursleden en de actieve leden in de commissies? Ik kende niemand van hen en zij mij niet. Ik wilde een goede verstandhouding met hen opbouwen en hun vertrouwen winnen, dus besloot ik met het voltallige bestuur op skivakantie te gaan. Mijn eerste beslissing. Zaterdagochtend moest ik om 6.00 uur opstaan, aangezien om 7.33 uur mijn trein naar Geilo vertrok. Ik had deze trein eerder genomen op mijn reis naar Bergen toe en wist hoe mooi de reis zou zijn. Er lag overal veel sneeuw dat weer prachtige panorama's opleverde. In het begin (rond de plaats Voss) gaat de trein door veel tunnels, maar op de Hardangervidda stopt de keten van tunnels en zie je hoge bergen, sneeuwvlaktes, kleine hutjes die zijn verdwenen in de sneeuw, rotspartijen en bevroren watervallen. Na drie uur reizen kwamen wij - Gianli (Italiaans), Chen (Chinees), Veerle (Belgisch), Gunter (Duits), Eha (Estlands), Ling (Chinees) en ik - in Geilo aan en gingen we gelijk naar het skicentrum om ski's te huren, de skilift te nemen en mijn eerste afdaling te ma-

ken...

Het weer was prachtig: staalblauw, het vroom zeker niet hard en er lag veel sneeuw. De pistes waren verdeeld in groene, blauwe, rode en zwarte routes. Groen zou 'very easy' moeten zijn en zwart voor 'experts'. Voor mij was echter groen al voor experts! Gianli en ik waren de enige twee die nog nooit in ons leven geskied hadden. We hadden dan ook gemengde gevoelens over onze prestaties in dit weekend. Zeker toen ik voor het eerst mijn ski's ondergebonden had en voelde hoe onstabiel dit was, had ik er niet echt zin meer in. Ik was ook erg bang dat ik iets zou breken: en dat zou me niet zo goed uitkomen, aangezien er bezoek voor mij op komst was.

Mijn eerste fout was dat ik ging zitten op het 'stoeltje' van de skilift, terwijl dat dus niet de bedoeling scheen te zijn. Ik viel dus gelijk op de grond en dat leverde dus mijn eerste blauwe plek al op. Ook de afstap was verschrikkelijk moeilijk: mijn tweede val. Maar ik viel gelukkig niet tussentijds, iets wat Gianli wel deed. En toen stond ik daar bovenaan de helling, kijkend in de voor mij diepe afgrond. De volleerde skiers uit het bestuur, maar voornamelijk mijn vriend Gunter, ging mij het skiën leren. Alhoewel ik het romantische aspect daarvan kon inzien (ook omdat wij toen nog geen relatie hadden), vond ik het toch ook verschrikkelijk. Ik totaal geen beheersing had over de ski's: ik wist niet hoe ik de bochten moest maken en hoe ik moest remmen. Dat leverde mij dus al veel vallen in slechts 30 meter op. Toen ik eindelijk beneden was aangekomen (ik had de afstand meer vallend dan skiënd afgelegd), werd ik door Gunter, Chen en Veerle min of meer gedwongen om met de skilift weer naar boven te gaan. Van 11.45 uur tot 15.00 uur heb ik hetzelfde (groene) parcours keer op keer afgelegd. Ik kon uiteindelijk een beetje bochten maken, maar twee achter elkaar werd me al te veel.

Om 16.30 uur sloten de skiliften en gingen we met zijn allen boodschappen doen. 's Avonds kookte natuurlijk de Italiaan spaghetti. Alles deed me pijn en ik was doodop. Toch hadden we een hele gezellige avond; we vertelden over ons verleden en over wat we later wilden gaan doen. Allemaal erg verrassend, leerzaam en ook motiverend. Ook liepen we het programma door van de tweedaagse nationale ISU-conferentie die een maand later gehouden zou worden in Bergen en ik zou moeten leiden.

Na een gezellige nacht, stonden we om 9.30 uur op, ontbeten, pakten alles in, ruimden op en namen de skibus naar het skicentrum. Gianli en ik hoopten dat het weer verschrikkelijk zou zijn, dat onze ski's weg zouden zijn of dat we onze skipas hadden verloren, zodat we tenminste niet meer zouden hoeven te skiën. Helaas was het weer nog steeds prachtig, onze ski's stonden er nog keurig en we hadden onze skipassen nog gewoon aan onze jassen hangen. De ervaren skiers uit het bestuur wilden mij toen naar de top van de berg hebben. Op zich wilde ik best naar de top om van het uitzicht te genieten, maar het stond me tegen dat ik dan ook weer naar beneden zou moeten. Ik wil-

Toen ik uiteindelijk boven was, kon ik kiezen tussen een rode of een groene piste naar beneden. De groene dus. Het uitzicht vanaf de top was prachtig: een heel mooi panorama op de bergketens achter de heuvels van Geilo. Ik heb vervolgens daar een aantal keer de groene piste genomen. Wat eerst zo onnatuurlijk aanvoelde, deed ik nu toch automatisch. Ik begreep nu ook eindelijk wat men bedoelde met 'druk zetten op je linkerski als je naar rechts wil'. Ook kon ik nu steeds beter remmen.

Het skiën ging nu zo goed, dat ik begon na te denken om de rode piste te nemen. Ik nam de lift weer naar boven, maar zag toch dat de rode wel heel erg stijl

Wachten op de trein in Geilo: Veerle, Gunter, Chen en ik.

de niet en Gianli had het zelfde idee. Toen nam ik dus gewoon weer de oude vertrouwde piste en...ik viel maar één keer. Wat vreemd was dat. Vervolgens raapte ik alle moed bij elkaar en nam de lift naar een hoger station. Deze skilift was erg stijl en als je daar af zou vallen, kwam je niet zo makkelijk meer beneden. Doodsangsten dus, maar gelukkig ging het goed. Vervolgens moest ik vrij vlak skiën naar een volgende skilift (daar begon ik er zin in te krijgen) en vanaf daar een lange lift nemen naar de top. Ik viel er echter halverwege af en moest dus weer terug skiën naar het begin, wat me verbazingwekkend makkelijk afging.

was. Veerle begon op me in te praten door te zeggen dat ik toch bochten kan nemen en het parcours erg breed is. Vooruit dan maar: het is nu of nooit. Het was soms erg eng, maar toch vond ik het wel leuk. Dan maar nog een keer. Boven kreeg ik gezelschap van Gunter en Chen. Ik viel maar twee keer en iedereen was verbaasd van de progressie die ik in een dag had gemaakt. Ik aan het eind van de dag wederom doodop en had nu nog meer spierpijn. Het begon te schemeren en ik besloot naar beneden te gaan via een blauw (gemiddeld) parcours. Gianli had mij geobserveerd vanaf de bistro, waar hij al vanaf 13.00 uur

EEK te zitten. Hij had het opgegeven. Na wat foto's hebben gemaakt van elkaar, gingen we met z'n allen après-skiën en moesten we tot 19.43 uur wachten op onze trein. We waren allemaal doodop en konden ons haast niet meer bewegen van stijfheid. Languitgen we tegen elkaar aan op de grond van de wachtkamer. Om 23.00 uur was ik weer thuis, nam een hete douche en ging met een tevreden blik slapen, toch oots en blij met wat ik bereikt had.

fijn oorspronkelijke doel was namelijk bereikt. Niet alleen leren skiën, maar ook een goede verstandhouding binnen het bestuur creëren. Vaak lees je in je literatuur dat 'een weekend survival goed is voor de spirit op de zaak'. Ik kon mij er wel iets bij voorstellen, maar was niet echt overtuigd. Nu kon ik in praktijk zien wat voor een merkwaardige uitwerking dit heeft op mensen. We gaan nu veel lossen met elkaar om en ik weet nu beter wat ik aan de anderen heb. Al met al hebben we het erg leuk gehad, we hebben elkaar beter leren kennen en dat is erg belangrijk als

je zo intensief met elkaar samenwerkt. Je leert elkaanders zwakke en sterke kanten kennen en daarop in te haken. En wanneer ik weer ga skiën? Aanstaaende zondag.

Jeg tenker at jeg skal bli her (Ik denk maar dat ik hier blijf).

Ha det bra og vi ses! Hilsen,

Iris Overduin
Derdejaars studente bestuurskunde in Leiden

Bezoek ook eens mijn homepage, waar je foto's vindt van mijn verblijf hier:

<http://www.geocities.com/RainForest/Andes/8784>

Elke e-mail, van bekenden of onbekenden, is ook van harte welkom! Mijn e-mailadres is:

i_overduin@hotmail.com

advertentie

BEZOEK DE WEBSITE VAN DE B.I.L.

MET INFO OVER EXCURSIES, FOTO'S, UITTREKSELLIJSTEN,
COMMISSIE'S ENZ., ENZ. .

ADRES:

<http://welcome.to/bil>

Klimaatbeleid in Brazilië

Een onderzoek van de Stichting International Contract Research (ICR)

Martijn Groenleer

'We must frankly identify those areas in which there has been no progress, and recognize that today's challenges are even greater than those of five years ago.'

President Fernando Henrique Cardoso op de speciale sessie van de Algemene Vergadering van de VN over Milieu en Ontwikkeling in 1997

Gedurende de laatste honderd jaar is de concentratie van 'broeikasgassen' in de atmosfeer sterk gestegen als gevolg van de toename van industriële productie en landbouwactiviteiten. De accumulatie van deze gassen, voornamelijk CO₂-gassen, in de atmosfeer wordt in het algemeen beschouwd als de oorzaak van het warmer worden van de aarde, het zogenaamde 'broeikaseffect'. Hierdoor raakt de temperatuurbalans, die leven op aarde mogelijk maakt, verstoord en treedt klimaatverandering op.

United Nations Framework Convention on Climate Change

Meer dan 150 landen tekenden in 1992 het Klimaatverdrag op de *United Nations Conference on Environment and Development* (UNCED) in Rio de Janeiro, Brazilië. Het doel van het Klimaatverdrag is klimaatverandering tegen te gaan en het klimaatsysteem te beschermen voor huidige en toekomstige generaties. Het Klimaatverdrag, de *United Nations Framework Convention on Climate Change* (UNFCCC), vormt het eerste bindende instrument dat direct van toepassing is op klimaatverandering met als doel het broeikaseffect te stabiliseren. Om dit doel te bereiken werd er in het verdrag een aantal richtlijnen vastgelegd. De uitvoering van deze richtlijnen zal periodiek worden gecontroleerd op naleving van het doel van het verdrag, de resultaten van nieuw wetenschappelijk onderzoek en de effectiviteit van nationale klimaatprogramma's.

Als gastheer van de UNCED, was Brazilië het eerste land dat het Klimaatverdrag tekende. Dit gebeurde op 4 juni 1992. Brazilië wordt daarom dikwijls geassocieerd met dit Klimaatverdrag. De ratificatie van het Klimaatverdrag volgde op 28 februari 1994 en ver-

volgens trad het op 29 mei 1994 in werking. De vraag is op welke wijze Brazilië invulling geeft aan het nationale klimaatbeleid voortvloeiend uit internationale afspraken in het kader van de UNFCCC, welke actoren hierbij betrokken zijn en wat hun rol is. Deze vraag is interessant omdat de problematiek van klimaatverandering in Brazilië een ander karakter heeft dan in Nederland, voortvloeiend uit het feit dat Brazilië nog volop in economische ontwikkeling is.

Gemeenschappelijke, maar gedifferentieerde verantwoordelijkheden

Reeds ontwikkelde landen erkennen de verantwoordelijkheid die zij dragen ten opzichte van ontwikkelingslanden, door het grotere aandeel dat zij leveren aan de mondiale achteruitgang van het milieu en gezien de technologieën en financiële middelen waarover zij beschikken. Staten hebben dus gemeenschappelijke maar gedifferentieerde verantwoordelijkheden (Beginsel 7 van de Verklaring van Rio de Janeiro).

In Kyoto in 1997 op de derde *Conference of the Parties* (COP), het hoogste orgaan van de Conventie dat toezicht houdt op de uitvoering van de afspraken